

Arrest

nr. 290 709 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Franz GELEYN
Avenue Henri Jaspar 109
1060 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2023.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 12 januari 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er in hoofde van verzoekende partij bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en zet hij de maatregelen uiteen die werden genomen om hieraan tegemoet te komen. Verzoekende partij verklaart immers dat zij fysieke en psychologische problemen heeft en zij medicatie dient te nemen. In de mate verzoekende partij aanklaagt dat de genomen steunmaatregelen niet afdoende zijn, toont zij dit niet concreet aan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat het onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoekende partij haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Zij toont niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als

begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen gezien zij Griekenland zeer kort verliet nadat zij er internationale bescherming verkreeg (NPO, p. 3, 5).

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij, naast het feit dat zij reeds drie maanden nadat zij haar verblijfsdocumenten heeft verkregen Griekenland heeft verlaten, steeds op het eiland Kos verbleven heeft en dat zij nooit buiten Kos pogingen heeft ondernomen om op zoek te gaan naar onder meer huisvesting en werkgelegenheid (NPO, p. 6-7).

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

6. Waar verzoekende partij verwijst naar de problemen die statushouders in of bij terugkeer naar Griekenland ondervinden om een verblijfsvergunning te vernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd haar in maart 2022 internationale bescherming toegekend in Griekenland en verkreeg zij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (verklaring DVZ, punt 23; NPO, p. 3, 5-10; Eurodac Search Result van 23 juni 2022). De Raad bemerkt hierbij dat verzoekende partij volledig aan de medewerkingsplicht verzaakt die op haar rust, door de Belgische asielinstanties haar relevante Griekse documenten zoals haar verblijfs- en reisdocument(en) niet voor te leggen. Zij verklaart hierover dat zij alles in brand heeft gestoken (verklaringen DVZ, punt 23). Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door haarzelf bijgebrachte informatie, is het weinig aannemelijk dat de verzoekende partij deze documenten zonder meer zou hebben verbrand en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Indien zij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben verscheurd, toont de verzoekende partij niet aan dat zij er geen duplicaat van kan verkrijgen, noch blijkt dit uit de landeninformatie die zij voorlegt.

In zoverre verzoekende partij moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder niet blijken dat zij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift een attest bij d.d. 20 januari 2023 opgesteld door een psychotherapeut waarin te kennen wordt gegeven dat zij in therapie is en zij mogelijks kampt met een ernstige vorm van complexe PTSD. Verzoeker maakt met dit summier attest niet aannemelijk dat zij omwille van psychische problemen en het nemen van bepaalde medicatie over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. In de mate verdere psychologische/medische opvolging noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek

aan effectieve pogingen hiertoe, blijft zij manifest in gebreke. Zij heeft in Griekenland nooit stappen ondernomen om naar een dokter te gaan en beperkte zich tot zelfmedicatie die zij zonder probleem kon verkrijgen bij de apotheek (NPO, p. 8).

Verzoekende partij toont hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of haar nationaliteit. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving haar daartoe bieden.

7. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden werden gevelde (onder meer in Nederland) is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad

de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 1 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Waar VzP verwijst naar haar aanvullende nota van voor de beschikking, stelt de Kvz dat hiermee rekening is gehouden bij de beschikking.

VzP wijst op de schending van art. 3 EVRM gezien de heersende situatie, ze komt met een document waaruit haar kwetsbare profiel blijkt en legt dit neer via aanvullende nota, waarbij zij erop wijst dat de verwijzing naar opvolging sinds 2021 moet gelezen worden als 2022. Zij heeft medische opvolging nodig die quasi onmogelijk is in Griekenland, dat geen effectieve bescherming biedt. België moet daarvoor zorgen. Zelf stelt VzP dat zij nog een gehandicapte zoon heeft in Ghaza, ze drukt haar nood uit om te kunnen werken -wat niet lukt in Griekenland- om voor haar kind te kunnen zorgen. In Griekenland stelt ze wordt zij niet behandeld als een mens, in België heeft ze familie.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten en elementen bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 april 2023 opgenomen grond.

Het ter terechtzitting bijgebrachte beknopte schrijven van een psychotraumatherapeut van 29 mei 2023, betreft een zeer kort en algemeen attest opgesteld door een psychotherapeut, die in tegenstelling tot een arts niet medisch opgeleid is. Evenmin kan een psychotherapeut gelijkgesteld worden met een klinisch psycholoog. Met dit beknopt attest, dat in algemene bewoordingen is opgesteld en waarin zonder enige verder toelichting -laat staan dat wordt toegelicht op welke concrete basis/verder onderzoek- wordt gesteld dat *“mijns inziens lijdt betrokkene aan een ernstige vorm van complexe posttraumatische stressstoornis”*, maakt verzoekende partij niet aannemelijk, net zoals zij dat eerder evenmin deed met een attest van 20 januari 2023 zoals opgemerkt in voormelde beschikking, dat zij omwille van psychische problemen en het nemen van bepaalde medicatie over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

Eerder werd in de beschikking al aangegeven dat in de mate verdere psychologische/medische opvolging noodzakelijk zou zijn, verzoekende partij niet aantoonde dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Zoals eerder opgemerkt, blijft verzoekende partij, bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, hier manifest in gebreke. Zij heeft in Griekenland immers nooit stappen ondernomen om naar een dokter te gaan en beperkte zich tot zelfmedicatie die zij zonder probleem kon verkrijgen bij de apotheek (NPO, p. 8). Het ter terechtzitting bijgebrachte, summier opgestelde attest (met algemene bewoordingen) is geenszins van aard op die eerder gedane vaststellingen een ander licht te werpen. Zij toont hiermee niet aan dat zij in Griekenland als statushouder geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg en geen medische opvolging zou kunnen genieten.

Eerder werd er in de beschikking van 25 april 2023 op gewezen dat in zoverre verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting, niet kan blijken dat het haar zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Verzoekende partij toont (met voormeld attest) het tegendeel niet aan. In de beschikking werd erop gewezen dat het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Vastgesteld werd dat zulke inspanningen niet blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, doch de houding en het handelen van verzoekende partij er daarentegen op duiden dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen gezien zij Griekenland verliet zeer kort nadat zij er internationale bescherming verkreeg. De opmerking ter terechtzitting dat het verzoekende partij niet lukte om in Griekenland te kunnen werken, weet in het licht van het voorgaande dan ook niet te overtuigen. Ze maakt immers niet op een concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat zij in Griekenland niet in de mogelijkheid was of bij terugkeer zal zijn om huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat het verzoekende partij toekomt om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, doch ze toont dit niet aan, zoals eerder al werd vastgesteld. Ze toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput. Verzoekende partij werpt geen ander licht op hetgeen in dit verband eerder werd vastgesteld,

waarbij werd gewezen op het feit dat zij Griekenland drie maanden nadat zij er haar verblijfsdocumenten verkreeg al heeft verlaten en zij steeds op het eiland Kos heeft verbleven en zij nooit buiten Kos pogingen heeft ondernomen om op zoek te gaan naar onder meer huisvesting en werkgelegenheid.

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt, met haar algemene argumentatie en voornoemd attest ter zitting, geenszins hetgeen in de beschikking van 25 april 2023, rekening houdende met de bijgebrachte landeninformatie en de door verzoekende partij aangehaalde individuele levensomstandigheden, concreet wordt vastgesteld omtrent haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. Zoals eerder vastgesteld, en ze laat na concrete elementen bij te brengen die thans anders doen besluiten, toont verzoekende partij niet aan dat, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont aldus niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Het komt haar toe dit *in concreto* aan te tonen, waar ze evenwel in gebreke blijft.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 april 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS